

Potřebuji neustále hledat něco nového.

*Rozhovor s lektorem dětské skupiny a odborníkem
na výchovu k divadlu Jonášem Konývkou*

Do roku 2021 jsi pracoval jako pedagog na JAMU. Co je tvou hlavní pracovní činností v současnosti?
Potom, co jsem před čtyřmi roky JAMU opustil, pracuji v soukromém sektoru a starám se jako HR o lidi v jedné firmě. Divadlo a některé projekty s ním spojené si ale stále udržuji jako svou lásku.

Dá se v HR využít divadelní vzdělání?

Je to hodně kreativní práce. Člověk potřebuje empatii a umět komunikovat s lidmi, což lidé od divadla tak nějak přirozeně mají. Po patnácti letech na JAMU jsem si řekl, že by bylo dobré změnit instituci a ve svých krizových letech se podívat také někde jinde. V lidských zdrojích jsem našel docela dost styčných bodů, a tak jsem to zkusil a zjistil, že to mé vzdělání je skutečně uplatnitelné i jinde.

A jak se věnuješ dál divadlu?

Jsem stále členem souboru Reverzní dveře. Tomu věnuji hodně času. Teď připravujeme novou inscenaci, která by po roce zkoušení měla mít premiéru začátkem příštího roku. S dětmi pracuji jen na konkrétních projektech jako Popelka/ Fimfárum nebo na přehlídkách monologů, dialogů a přednesu.

Co tě vůbec přivedlo původně k dramatické výchově?

Divadlo hraju od pěti let. Vyrostl a přilnul jsem k němu od začátku. Ze všech umění je pro mně to nejzajímavější, protože divadlo všechna ostatní umění do sebe syntetizuje. A to je pro člověka, který potřebuje neustále hledat něco nového, to nejlákavější. Nabízí neustále, kam se posouvat. A u dramky (dramatického vzdělávání) je to ještě o něco širší. Potřebujete být zároveň režisérem, dramaturgem, umět si řešit sami scénografii, vědět, jaké jsou herecké možnosti... a zároveň znát i jak funguje vývojová psychologie, mít pedagogické minimum a umět na to celé nahlédnout ještě z jiné strany... A právě tato určitá

neuchopitelnost mě na tom vždycky bavila. Je to tak široké pole, že si v něm člověk dokáže najít svůj proud, který ho baví.

Baví tě víc práce s dětmi nebo dospělými?

Já jsem nikdy neuvažoval nad tím, že bych šel učit na ZUŠ. To, co mě na JAMU bavilo, bylo, že dramatická výchova není pouze divadlo s dětmi, ale i divadlo pro děti, tedy i práce s amatérskými skupinami hrajícími pro děti. A nebo práce na specifických projektech, třeba právě na festivalech. Víc mě bavil výzkum, na kterém jsem mohl se studenty JAMU pracovat.

Jak funguje práce mladší dětské skupiny tady na festivalu, kterou s manželkou Kamilou spolu vedete?

Tady pracujeme s dětmi prvního stupně mezi šesti až desíti lety. Tím, že je Divadelní Fimfárum v Krumlově prvním ročníkem, systém přihlašování dětí na dílny ještě není tak zaběhnutý, počet dětí nám tak variuje od čtyř do osmi. Princip funguje tak, že se společně koukají na představení. V momentě, kdy představení skončí, tak po potlesku spolu jdeme do místnosti v knihovně a tam s nimi pracujeme. A právě to, že si s nimi o tom jdeme povídat bezprostředně po představení, je velmi důležité. A zároveň velmi náročné. Pro lektory v tom, že si během pěti minut při přechodu do knihovny musíme srovnat myšlenky, co jsme viděli, v čem jsou

kvality viděného a v čem by mohl být problematické body. A poskládat aspoň kostru k tomu, jak budeme následujících čtyřicet pět minut a někdy až hodinu a půl s dětmi pracovat, abychom z nich mohli vytáhnout maximum informací pro soubor. Děti vědí, proč tam jsou, že to celé se děje proto, abychom mohli jejich názory sdružit a předat je souboru.

S prvním stupněm ZŠ není možné si sednout a hodinu diskutovat. Šestileté dítě by nevydrželo hodinu sedět a povídat si. Navíc menší děti neřeknou „pravdu“ hned tak na první přímou otázku. Často jsou jejich sdělení určitým způsobem zastřená. Takže je potřeba s nimi pracovat nepřímo, kde není důraz na okamžité hodnocení. K tomu, co si o tom skutečně myslely, se dobíráme až skrze různé hry a cvičení. Letošek je pro nás s Kami asi po deseti letech návrat ke spolupráci. Předtím jsme běžně v tomto ohledu nejen na přehlídkách spolupracovali. Ale mezitím se nám narodily dvě děti a vždycky bylo potřeba, abychom se jeden o ně staral, a tak jsme lektorskou spolupráci museli přerušit. A je fajn, že nás to zase baví.

Kolik je minimum a maximum dětí do dětské skupinky?

Tady jsme si vyzkoušely, že i se čtyřmi dětmi se dá pokrýt celá inscenace. Myslím, že skupinka s méně než čtyřmi dětmi nemá smysl, aby si mezi sebou samy případné nejasnosti vyřikaly. Méně dětí už je pak jen souhrn individuálních názorů. Maximum dětí vidím tak na deseti či dvanácti. Při větším počtu už zase nejde uhlídat, aby reagovaly všechny.

Práci zrovna s mladší skupinkou do 10 let a nikoliv tou starší jste si vybrali záměrně?

Ano. Je to skupina, se kterou „my JAMáci“ na celostátní přehlídce divadla pro děti už deset let pracujeme. Takže doufám, že vím, co se po nás chce a jak do toho vstoupit. Také mě baví, že se s mladší skupinkou trochu více hýbáme, než k čemu je přístupná starší skupinka.

Kolik jedna skupinka dětí zvládne vidět během dne představení?

Dvě, když to zjednoduším. Jedno dopoledne a jedno odpoledne. Jdou na představení, pak s nimi tu hodinku, hodinku a půl pracujeme. Během toho dostanou sváču. Pak jdou na oběd. A pak znova to samé odpoledne. Tím, že je festival od středy do neděle, tak je to pro ně extrémně náročné. Tedy další faktor, který ovlivňuje dílny jako takové, je jejich energie, kterou mají. A i tu pak souboru sdělujeme. Jsou to živé děti, není to žádný stroj, který po každé reaguje „od nuly“, tak jak by třeba měl pracovat dospělý lektorský sbor. Děti se nezvládnou hned odpojit od svých fyzických potřeb a dívat se na viděné zpětně čerstvými očima. A nikdo to po nich ani nechce. Ale z toho vyplývá, že jak festival pokračuje a neustále se s dětmi pracuje, tak děti jsou z toho unavenější a i rozstřelenější... a to i tím, že se poznávají. V tu chvíli jsou akční děti ještě akčnější a nebo se naopak zaseknou a už nereagují. To se musíme pokusit vysledovat a improvizovaně na to reagovat.

Máte tedy nějakou danou strukturu, jak z dětí informace dostat?

Ano. Dokonce jsem si sem přivezl přípravu, kterou jsme používali se studenty z JAMU, kteří se mnou do loňska na Popelku do Rakovníka jezdili. Rozdělili jsme si to na takové čtyři části: divadelní typ reflexí – například živý obraz, aby ukázaly „nej...“ něco), somatický – v pohybu, skákání, lehy, slovní – například aby řekly jedno slovo, a vizuální – malování. To jak to jde za sebou je na nás. A musíme to rozhodnout během oněch zmíněných pěti minut po představení.

Určitě je těžké něco dětem nepodsouvat...

Proto je důležité, že jsme tam dva. Navíc tím, že jsme z dramky, kde se člověk spíš snaží děti vzdělávat, tak o to víc si musíme toto v hlavě vypnout a přepnout na to, že tady nejsme kvůli vzdělávání, ale na výzkum. Vzájemně se tedy hlídáme. A když jeden ustřelí, něco dětem nevědomky podsune, tak si řekneme, co nejde použít.

Co přesně se snažíte z dětí vytáhnout?

Vždy záleží na tom, s čím dané představení začíná. Primárně se snažíme zjistit, jestli přečetly správně divadelní složky, jestli pochopily motivy, které tam jsou. Jestli se orientovaly v příběhu, jaké bylo téma. Jestli charakterů postav, které tam jsou, jim dávají smysl. Jestli, když tam jsou, dokáží odlišit hodnou postavu od zlé. Diskutujeme i vhodnost pro definovanou cílovou skupinu a jak jim vyhovovala míra interaktivity.

Jak fungujete s Kamilou v tandemu?

Řekneme si, kdo z nás prezentuje poté souboru, a ten pak primárně tu dílnu vede. Druhý je tam od toho, aby zapisoval v přímých citacích, co děti řeknou. To jsou pak data, se kterými následně pracujeme, analyzujeme a interpretujeme. Zapisovatel tedy sbírá data, zapisuje čísla, kdo se ozval, kolik

Podbrdské národní divadlo, Dobříš / režie: Martin Zajíček Josef Lédl: Čertovské pohádky

Je to spíš poselství nás dvou.

Rozhovor s tvůrci a herci Martinem Zajíčkem a Vítkem Eberlem

Zdá se, že máte tu svou čertovinu pěkně pod kůží, jak dlouho ji hrajete?

Martin: Velmi krátce, asi rok. A je to šestá repríza.

Na začátku říkáte, že existuje spousta pohádek o různých bytostech a tak podobně. Proč jste si vybrali právě čerty?

Martin: To bylo úplně jednoduchý. Našel jsem takový pěkný text, který kdysi hrával můj tatík a napsal to Josef Lédl. A oni byli kamarádi. Táta už je několik let po smrti a my jsme si chtěli zahrát pohádku. Tak jsem vybral tuhle ze svého dětství.

Jaký byl klíč výběru jednotlivých pohádek?

Martin: My jsme ten scénář takhle už vzali. Tátovi to tehdy ten Josef napsal. Takže naše práce byla přetavit to na jeviště a snažit se, abychom se spolu nesrazili.

Vítek: Je to jediná hra, kde jsme do textu vůbec nezasahovali. Přišlo nám, že není potřeba.

A co ti vaši čerti. Pořád se před nimi varuje, ať si na ně dáme pozor, ale jací jsou? Hodní, zlí, ne-utrální...

Martin: Vnímám je stejně jako lidi. Někdo je trochu zlej, někdo protivnej, někdo hloupej a tak to prostě hrajeme.

Vítek: A jak je jich tam víc, tak je snaha, aby každý byl jiný.

A poselství, které to celé spojuje zní, že je jako lidi vždycky převezeme... nebo?

Martin: Máme tam poučení, což je jasný: lidi by neměli podvádět, krást a tyhle věci. Ale na druhou stranu je fakt, že nám z toho ty čerti nevycházejí moc dobře. (smích) Poselství? No, přiznám se, že jsem úplně nepřemýšlel, co bychom měli sdělovat. Pro nás bylo důležitý, že si zahrajeme pohádku, baví nás to a že chceme dát tuhle radost i dětem. A pokud se jim to líbí, tak pak je to naše poselství. Ne úplně tou pohádkou, ale spíš to poselství nás dvou.

Jakou máte zatím zkušenost s dětským divákem. Není na něj toho vyprávění až moc?

Martin: My jsme to řešili několikrát. Teď je to pro nás třetí přehlídka, nominovali nás z Police a pak v Rakovníku jim vypadl soubor. Tam jsme měli zpětné reakce, ale pokaždé to bylo jiné, z hlediska věku. A my se s tím trošičku pereme, jak se to pořád mění. Možná cítíme, že pro ty nejmenší je to delší a že kdybychom jednu pohádku vypustili, tak by se nic zásadního nestalo. Ale teď čekáme na další ohlasy a na základě toho s tím budeme pracovat dál.

Vítek: Pravda je, že dneska jsou obě ty představení jiný. U toho prvního jsme měli pocit, že děti začínají ztrácet pozornost a třeba teď u toho druhého nám to vůbec nepřišlo. Stačí prostě jiné složení dětí.

Martin: Takže super a čekáme, co bude za další reakce.

Vítek: Ono to do dneška vlastně ještě není hotové.
Martin: To žádné naše představení. (smích)

Většina těch pohádek je v základu dobrá, kterou byste se rozhodli vypustit?

Martin: Asi tu o těch třech bratrech. Ta je taková delší, možná je tam moc vyprávění. Uvidíme co ty reakce, na tu rozpravu se moc těšíme.

Vítek: A taky je cesta to dělat třeba i jinak a ne to

hned vypouštět. Ten text je krásnej a my do toho chtěli minimálně zasahovat.

Martin: Takže se učíme a těšíme, co bude.

Tak to je krásný, zdravý a inspirující přístup. Ať se vám, pánové, daří!

Lukáš Křížek

Dětské reflexe

mladší skupina (4 děti, 6–9 let)

Zadání: ve dvojicích vytvořte reklamu na toto představení. V jedné reklamě se zpívala čertovská písnička ententýky a v jiné zase děti vypíchly pohádku se třemi bratry. Dále děti zdůraznily, že tu jsou dva herci, kteří hrají více rolí a více příběhů. Na pohádku by měli přijít ti, kdo mají rádi čerty i ti, kdo se jich bojí, aby se to obrátilo. Děti příliš nerozumí tomu, proč se to dělo a z tématu i sdělení zbylo jenom to, že je to o čertech.

starší skupina (8 dětí, 9–15 let)

Podle dětí šlo o dva sympatické chlápky, kteří nás dobře naladí, ale... Někdy zábavný, někdy vtipný, někdy divný. Končí to vždy stejně, nic není překvapivé. Slíbili, že zahrajou pět příběhů o čertech, ale jenom je vyprávěli. Čerti jsou úplně blbí a pořád všichni stejní. Na toho prvního spravedlivého si děti už vůbec nevzpomněly. Vše je pouze ukázáno, neexistuje napětí či rozhodování. Kvalita by podle nich měla zvítězit nad kvantitou.

Lukáš Křížek

Z diskuse o představení

Porota přednostně ocenila energii a hereckou souhru, ale také poukázala na problematiku tvaru i předlohy, kterou si tvůrci-herci vybrali z osobních a nostalgických důvodů. Chybí zde dramaturgická skladba a vývoj, který by umožnil si z toho odnést, jací ti čerti vlastně jsou. Je otázkou, jaké je základní sdělení, proč se hraje tato kombinace pohádek a co nám vlastně říká. Je nakročeno mnoha směry a ztrácí se východisko. Bylo by potřeba inscenaci zkoncentrovat a brát text jako podklad, který je nutno dál rozvíjet. Nespoléhat se na epizodičnost. Zevnitř to nelze vidět, a proto inscenace potřebuje režiséra. Motor, že se jde do další pohádky musí být jiný než to, že to tak je ve scénáři. Je tu hodně možností, jak nad tím přemýšlet, ale je nutné si to jasně zvolit. A také a to hlavně: mluvit na děti normálně.

Lukáš Křížek

Po čertech nejasné pohádky.

Poslední soutěžní inscenací prvního Divadelního Fimfára se staly Čertovské pohádky Podbrdského národního divadla z Dobříše. Soubor, který funguje již patnáctým rokem, se dle vlastních slov věnuje zpravidla současné dramatice a jednalo se tak o vědomé vystoupení z „komfortní zóny“ s cílem zaměřit se poprvé také na dětské publikum. Neustrnout v pohodlí a kráčet vpřed je dozajista potřeba, byť nutno říct, že tento krok se neobešel bez pár krkolomných škobrtnutí.

K nastudování si pánové Martin Zajíček a Vítek Eberle vybrali již existující scénář Josefa Lédla, přičemž k této dramaturgické volbě je nepřivedlo rozsáhlé pátrání po vhodném textu, ať už z hlediska tématu nebo zajímavě hravé formy, ale především „nostalgie“ po něčem, co jeden z nich znal s dětství. Je to právě scénář, co už v samotném počátku pánům podkopává nohy. Skládá se totiž z pěti pohádek, v nichž vystupují čerti... I když možná bychom pomalu mohli říct tři pohádky a dvou tematických „anekdot“, protože první dva „čertovské“ výstupy jsou natolik krátké, že se divákovi ani nestihnou vrýt do paměti, a tak na ně prakticky ještě v průběhu představení zapomene. Co vedlo autora k výběru těchto konkrétních pohádek a proč se je do scénáře rozhodl zařadit takto za sebou není z textu vůbec zřejmé, a bohužel si s dramaturgickým opodstatněním výstavby scénáře neporadili ani herci, a proto ani inscenace nenabízí divákovi nijaké odůvodnění např. skrze konkrétní herecké akce či režijní akcenty.

Pod režii je podepsán Martin Zajíček, který v inscenaci také účinkuje. A i tento fakt je dalším pomyslným klackem hozeným pod nohy. Přestože je pan Zajíček bezesporu divadelně velmi zkušený a na něm i na jeho spoluhráči Vítkovi Eberlem je zřetelně vidět, že jsou oba herecky zdatní, hrají a umí hezky partnerit, na výsledném inscenačním tvaru se výrazně podepsala absence odstupu a náhledu zvenčí. Jsou zde přítomny jednotlivé nápady, ale jako celek působí bohužel velmi nesourodě – ať už jde o celkový rámec, kdy herci přichází před publikum s „prázdnýma rukama“, protože zatím sami nevědí, co budou hrát, ale zároveň si pak pomáhají

různými kostýmními a scénografickými prvky, které mají vzadu předem připravené – a i zde se jedná o nepříliš sourodou kombinaci prvků od plachty, která by mohla být prakticky čímkoliv (ale bohužel nakonec není prakticky ničím, protože se s ní zkrátka tvořivě nezachází), přes plyšovou kočku až po vymalovaný most. Další, co kvůli absenci pohledu zvenčí při zkoušení bohužel nebylo dopilováno, jak by bylo záhodno, bylo ujasnění hereckého stylu, a to zejména s ohledem na to, kdy jsou herci za herce (míra civilnosti), a kdy už hrají postavy jednotlivých pohádek. Obzvlášť u těch kratších se tak trochu slévalo, jestli se jedná ještě o „herecké blbnutí“, nebo už rozehrávání příběhu. Velkým dílem s tím souvisí fakt, že ve všech pohádkách výrazně dominuje vyprávění jakožto úvod do děje a dia-

logy postav tvoří spíš menší část. To by nebyl takový problém, kdyby i ty epické pasáže byly podkladem pro hru herců – zapojení hry a imaginativnosti k vytváření nového pohádkového světa. To je ovšem naznačeno pouze ze začátku a pak už zůstává důraz především na mluveném slově. Z tohoto důvodu pak příliš nevycházejí ani pointy jednotlivých pohádek – není zde vlastně vůbec prostor řešit problémy, které jsou zásadní součástí jednotlivých pohádek. Ty jsou totiž ve čtyřech z pěti případů postaveny na tom, jak člověk čerta přelstí, ač to zprvu vypadá, že

pekelník bude mít navrch. V podstatě by spojovacím prvkem pohádek (až na tu první, kde vyhrává čert) mohla být kreativita a vychytralost – jenže vymyšlení lží není nijak scénicky akcentováno a místo toho přijde rovnou okamžité zázračné řešení. Problém, se kterým by se bylo potřeba poprat, tak v podstatě ani nemá čas se zrodit, a boj dobra se zlem se ve výsledku nekoná, protože je vlastně okamžitě vyhráno.

I když mají Čertovské pohádky z řemeslného hlediska „po čertech hodně“ problémů, (a řada z nich je dána již samotným scénářem), stojí za ní dva odhodlaní a nadšení kumštýři. Proto zůstávám pohádkově optimistická ve víře, že všechno zlé bude pro něco dobré a u další inscenace těchto tvůrců už dobro jednoznačně zvítězí!

Sylvie Vůjtková

Hlavně se z dětí nesmí dělat blbečci.

Rozhovor s herci Bárou Horčíčkovou, Jaroslavem Tomášem a Vitem Malechou

Počítáte nějak s režisérem Jirkou Jelínkem s fenoménem dojetí, které může na diváky dolehnout?

Jaroslav: Je důležité říct, že to je rodinné představení. Jirka se snaží dělat nejen pro dětského diváka, ale i pro celou rodinu. Mám s ním už hodně zkušeností – dělali jsme spolu víc inscenací – a vždycky tam bylo něco, co se dotklo i rodiče nebo dospělého diváka. Takže s tím u něj počítám, že to tam bude.

Vít: Musím říct, že u pohádky obecně, i v rámci celé dramaturgie Divadla Polárka, se mi líbí, že si v ní každý něco najde. Za to jsem moc rád.

Jaké to vlastně je hrát pro dětského diváka? Kým je pro vás dětský divák? Protože to se tady řeší celou přehlídku – jak na dětského diváka.

Vít: Pro mě je dětský divák vlastně dospělý divák – a možná někdy dospělejší než ten dospělý člověk. Protože tomu herci nic neodpustí. Musí se k němu přistupovat poctivě, a hlavně se z něj nesmí dělat, lidově řečeno, „blbeček“.

Jaroslav: Často má ten dětský divák mnohem víc přemýšlivosti a hloubky. Je potřeba ho brát jako rovnocenného partnera. Nehrát to tak, jak se dřív dělalo dětské divadlo – tedy maňásky a přehnané zjednodušení. To už dávno neplatí.

Jaký máte každý z vás vztah ke knížkám? Asi kladný, když jsem to viděl.

Bára: Já jsem si ke knížkám hledala vztah docela

dlouho. Jako malá jsem moc nečetla.

Právě proto jsem ráda za tohle představení. Kdybych ho viděla jako malá, asi bych si tu chuť číst našla mnohem dřív. Trochu jsem to tehdy zanedbávala.

Jaroslav: Já jsem ke knížkám taky dospěl až později a mrzí mě to. Protože je to další svět, další rozměr reality. Byl bych strašně rád, kdyby tohle představení v dětech probudilo touhu číst a toulat se po příbězích – i v dnešní době technologií.

Vít: Já měl štěstí, že když jsem šel do první třídy, rodiče mě drilovali tak, že jsem už číst uměl. Četl jsem hodně a všechno – i braky, strašné věci (smích). Pak přišel Robinson nebo Pouští a pralesem a to už bylo na dlouhé louskání. Ale zvládl jsem to. A pak komiksy – to je taková druhá půlka mého čtenářského dospívání.

Vybavíte si z dnešního představení, co vám proběhlo hlavou, když to dítě řeklo, že nejlepším vynálezem je... co to bylo? Láska? Přátelství?

Bára: Ano, přátelství. Mám z toho doteď husí kůže, to bylo opravdu nádherné.

A stávají se takové reakce často? Že vás dětská reakce úplně uzemní?

Vít: Určitě. Ať už řeknou, že nejlepším vynálezem je třeba atomová bomba nebo laser.

Bára: Vždycky přijdou s něčím novým, ale tohle mě fakt úplně odzbrojilo.

Jaroslav: Já jsem si v tu chvíli řekl, že už nemáme

o čem hrát. Člověk se snaží hrát o tom, jak si vybudovat hezké vztahy, radost, lásku... A když to takhle řekne dítě, tak si řekneme: „Oukej, je to na dobré cestě, tam nemáme co řešit.“

Martin Rumler

RECENZE

Nedělní Berta poetická.

Závěrečným představením Divadelního Fimfára v Českém Krumlově byl brněnská autorská divadelní inscenace Divadla Polárka Berta mezi řádky pod taktovkou Sary Matušové a Jiřího Jelínka. Příběh vášnivě čtenářky, která je zároveň malou holčičkou i třiasedmdesátiletou dámou, bere diváka okamžitě do hry a strhujícím, zároveň ovšem velmi intimním způsobem si omotává každého v hledišti kolem svého imaginativního prstu. Velká šatní skříň jako dveře do světa fantazie a světa, kde knihy poletují vzduchem jako motýli a tu a tam se vám snesou na rameno a do ucha zašeptají svůj krátký příběh. Herecká trojice Bára Hořčíčková, Vítek Malecha a Jaroslav Tomáš jsou ideálními průvodci touto divadelně literární poutí. Jejich „vzájemné“ herectví a práce s divákem jsou efektivní, nenásilné a místy až uhrančivé. Loutkoherecká práce s knihami všech velikostí v kombinaci s tělem a prostřednictvím básniček i chytlavých songů vytváří příjemný nálev a blahodárný balzám na nejen dětskou duši. Kniha jako jevištní prostředek i téma, umožňuje hercům z nich vytvořit klobouk a kabelku staré dámy, ocas i tlamu tyranosaura, ruce i nohy loutkového westernového hrdiny atd.

Příjemně přehledná a zároveň klipovitá kompozice i důmyslně vystavěná struktura inscenace je ukázkovou prací s divákem, a to samozřejmě nejen s tím dětským. Nedokáží si představit ideálnější inscenaci pro rodinu s dětmi, obzvláště tu vášnivě čtenářskou. Pokud budete mít šanci inscenaci někde vidět, určitě si ji nenechte ujít!

S brněnskou „Bertou mezi řádky“ jsme na závěr festivalu zažili na jevišti českokrumlovského divadla dojemně poetický, veskrze divadelně knižní veletrh, plný fantazie a lásky ke čtení. Věnovaný příběhům hrdinů z knížek i „hrdinům“, kteří nám od malička četli, jejichž hlas dodnes slyšíme v našich hlavách pokaždé, když otevřeme nějakou knihu. Ta malá dvířka do světa autorovy i naší vlastní fantazie a bezbřehé imaginace.

Jaromír Hruška

Slavnostní zakončení Divadelního Fimfára Český Krumlov 2025

Zákulisí i předkulisí Divadelního Fimfára Český Krumlov 2025

a kdo a jak reagoval. A také hlídá, jestli reagovali všichni a občas je schopný vstoupit do procesu doplňujícími otázkami. Partnerská komunikace a souhra je v tomto velmi důležitá.

Jak dlouho pak trvá vyhodnocování nasbíraných dat?

Abychom jen otrocky nečetli poznámky, ale sdružili ty informace nějak logicky k sobě, tak na tom ještě pak hodinu pracujeme. Tedy, když v programu ta hodina je. Když není, tak je pak zpětná vazba chaotičtější, protože během práce s dětmi se některé informace objevují na přeskáčku.

Chtěli byste v práci se skupinami pracovat i příští rok?

Rádi bychom. Letos to bohužel nevyšlo tak, aby s námi přijeli i studenti JAMU, protože kvůli škrtům

padl pod stůl i projekt, který tam už pár let v ateliéru existoval a byl na celostátní přehlídce divadla pro děti a mládež navázaný. Věřím, že tenhle předmet hodně studentům přinášel, protože se dostali ke konkrétní přímé práci s dětmi během celostátní přehlídky.

Projekt probíhal tak, že před festivalem jsme měli dvakrát blokovou výuku, kde jsme si udělali přípravu a zbytek předmětu byl založen na práci během pěti dní přímo na festivalu.

Ale jsem ve stále komunikaci s Ateliérem divadla a výchovy nadále a uvidíme, jestli spolupráce klapne příští rok.

Vendula Melíšková

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

Odborná porota Divadelního Fimfára Český Krumlov 2025 se rozhodla udělit tato čestná uznání:

Marcele Zajíčkové za herecký výkon v roli Macechy v inscenaci POPELKA: Bylo nebylo? DS Vojan Libice nad Cidlinou
Žanetě Bergmanové za herecký výkon v roli Žanety v inscenaci POPELKA: Bylo nebylo? DS Vojan Libice nad Cidlinou
Kateřině Novotné a Anně Zelíkové za kostýmy k inscenaci Piráti a Lumie ostrov splněných přání Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné
Anně Krajčové za herecký výkon v roli Morwen v inscenaci Piráti a Lumie ostrov splněných přání Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné
Kamile Rážové za kostýmy k inscenaci Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě Divadelního klubu mladých Česká Lípa
Divadelnímu klubu mladých za dramaturgický výběr textu Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě
Anně Kohoutové za herecký výkon v roli Kytíčky v inscenaci Sluncomrak Divadla Máj Praha
Davidu Skrbkovi za herecký výkon v roli Telete v inscenaci Sluncomrak Divadla Máj Praha
Divadelnímu souboru Včil a tu Hlučín za kolektivní hereckou souhru v inscenaci Příběh jednoho trička
Martinu Zajíčkovi a Vítku Eberlemu za hereckou souhru v inscenaci Čertovské pohádky Podbrdského národního divadla Dobříš

Odborná porota Divadelního Fimfára Český Krumlov 2025 se rozhodla udělit tyto ceny:

Vendule Kořínkové a Anně Zelíkové za scénář Piráti a Lumie ostrov splněných přání
Denise Šmídové za herecký výkon v roli Vrabce Zdeňka v inscenaci Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě Divadelního klubu mladých Česká Lípa
Divadlu Radar / Za oponou Praha za kolektivní herecký výkon v inscenaci Encyklopedie akčního filmu
Divadlu Radar / Za oponou Praha za inscenaci Encyklopedie akčního filmu

Odborná porota Divadelního Fimfára Český Krumlov 2025 se rozhodla do programu Jiráskova Hronova 2026 nedoporučit a nenominovat žádnou inscenaci.

Odborná porota pracovala ve složení: MgA. Kateřina Baranowska, BcA. Jiří Ondra, doc. Mgr. Milan Schejbal, MgA. Sylvie Vůjtková.

ZÁVĚREČNÉ TITULKY

MK ČR – pod záštitou ministra kultury Martina Baxy

Národní institut pro kulturu – útvar Artama – Simona Bezoušková, Barbora Hanslianová, Pavlína Čermáková
Záštitu města Český Krumlov – starosta Alexandr Nogrady, místostarosta Dalibor Uhlíř, místostarosta Zbyněk Toman
Regionální muzeum v Českém Krumlově – Martin Nechvíle
Městská knihovna Český Krumlov – Jan Polívka
ZUŠ Český Krumlov – Milena Zuntová

Porota
Scénografka Kateřina Baranowska
Režisér a pedagog Jiří Ondra
Režisér Milan Schejbal
Dramaturgyně Sylvie Vůjtková
Tajemnice poroty Simona Bezoušková

Lektoři dětských skupin
Lenka Huláková, Jonáš Konývka, Kamila Konývková Kostřicová, Pavlína Schejbalová

Lektorky Loudalova divadelního příměšťáku
Eliška Linhartová, Veronika Svobodová

Redakce Zpravodaje
Martin Rumler, Vendula Melíšková, Lukáš Křížek

Foto a video dokumentace
Markéta Šedivá, Roman Švec

Divadelní klub Českokrumlovská scéna
Vendula Pohlová, Lenka Knösel, Miroslava Návarová, Dalibor Návara, Kamila Tomanová, Martin Kovářik, Radim Sirůček, Drahoslava Opekarová, Jan Opekar, Jaroslava Dominová, Lenka Fuxová

Městské divadlo Český Krumlov
Produkce – Jaromír Hruška, Jan Vozábal
Technika – Bohumír Kabeš, Jarda Štroner, Ota Votýpka, Andrej Lukeš, Michal Holý, Karel Dřínek
Marketing, vstupenky – Marie Dohnalová, Sára Mrkvičková, Olga Kneiflová
Uvaděčky a šatnářky – Marie Štrobová, Jaroslava Pastorková, Irena Daňková, Eva Hrabovská, Věra Čarková, Věra Jirů, Anna Kolářová, Irena Koníčková, Michal Holý
Uklízečky – Iveta Macečková, Alena Huspeková
Hasiči – Libor Maurer, Markéta Maurerová, Kuba Maurer, Karel Mrázek, Rudolf Herčík
Účtárna – Jitka Augustinová, Simona Opelková

Stravování – Divadelní kavárna Forbína
Irena Křížová, Marta Čekanová, Klára Wilson, Ema Losenická, Miroslav Augustin, Markéta Kaliánková, Timothy Belcher, Kateřina Todáková, Eva Halásková, Jana Giaurová

Informace o Divadelním Fimfáru, včetně všech vydání zpravodaje ke stažení, najdete na webu fimfarumck.cz.

Národní institut pro kulturu

Zpravodaj přehlídky divadla pro děti a mládež Divadelní Fimfárum. Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádá Národní institut pro kulturu, útvar ARTAMA ve spolupráci s městem Český Krumlov a Městským divadlem Český Krumlov.
Redakce: Martin Rumler (šéfredaktor), Vendula Melíšková, Lukáš Křížek. Foto: Milan Strotzer, Markéta Šedivá. Zlom: David Slížek.